

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželať
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Niech či khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske niedźelste łopjeno

W Budyschinje

20. měrza 1932

Baußen

Niedźela Palmarum — Bołmončža.

Sacharja 9, 9.

„Wjekeł žo jara, ty Zionsta džowka, a wstaj, Jerusalemska džowka; hlaj, twój kral pschińdže k tebi, prawny a pomocnik, k hudny, a jědže na wóšli a na młodnym wóšli teje wóšlizej.“ Njeje to wjele bóle adventski a hodowny hlóž, kiž i tutnyh słowow klinczi? A tola je tež póstny tekst. Na přenim dnju čizheho tydženja, tydženja čerpenja našeho Sbožnika žo tuto wěšćenje Sacharjajowe woprawdže dopjelni. Runjež bu Jěsuž hwojedenizny pschijimany a witany, pucž, kotryž nastupi, bě tola pucž čerpenja. To wšak tež pytnješ na słowach: „k hudny a jědže na wóšli“. Se wšak ponižnošću, niz na pschijimany konju, ale na swěru k hudny je Jěsuž Khrystuž do hwojeho kralowiteho města sacžahnył. „Hlaj, twój kral pschińdže k tebi.“ Pschipowědanie profety stareho kluba płaczi tež nam: Jěsuž je naš kral, jako prawny a pomocnik pschińdže wón tež k nam. Jěsuž Khrystuž — „čerpił pod Bonziom Pilatom, kichizowany, wumřel a pohřebany, k heli dele štupil, na třeczi dzeń šašo stanył wot mornych“, tute słowa wuśnacža našeho wěry žo dženja i erta tyžazow paczeřiskich džeczi pschi konfirmaciji kłěšćecž. O so bndu wone a my wšitizny w tutny k huty cžaku na žebi šonili wobnowjaže a wobšobžaje mozy ewangelija wo Jěsužowym kichizju. „Kiž je mje šubjeneho a šatamaneho čłowjeka wumohl, warbowal, dobył wot wšitkich hrěchow“, to je džakne wuśnacže, kiž ma w tutny dnjach i wjekełny wutrobny wukhadžecž.

Hlaj, twój kral pschińdže k tebi. To je šobžna powěsč hnadny, to je k huty napominanje k šutkowemu rosmyslenju.

Šrael žebi žadašče a žedžešče po šjewjenju hwojeho Boha. Jerusalemy trjebašče noweho krala, krala šboža a prawdošče: „Ach, so by ta pomoz i Ziona pschisćla a so by

tón Knjes hwoj jatny lud wumohl.“ Tež dženja čłowjestwo žamo jo dokonjecž njemóže, trjeba wjazny hacž semskich kralow a wječow, trjeba njebieskeho krala. Jěsuž, naš Sbožnik, kiž praji Pilatužej: „Ja hym kral. Moje kralestwo njeje wot toho hwoja“, Jěsuž, kiž je na semju pschisćol, niz so by žebi dał kłuzicž, ale so by wón kłuzil a dał hwoje žiwjenje k wumóženju ša jich wjele“, Jěsuž, kral wšitkich kralow, kotremuž je data wšitka móž w njebieskach a na semi, wón je nam trjeba. Čehodla? Dotelž hjes njeho žebi radny njewěmy a jo dokonjecž njemóžemy. Kak wjele šdnjenječkow kroczi wšednje k njebieskam, kak wjele starošcow wobčežuje wutrobny! Kak wjele njeprawdošcow žo štawa. Kak hluboka a šchěroła je reka njesboža a štaženja, kiž žo psches čłowjestwo lije. Šhto móže pomhacž? Žadny čłowjek; jenož jedny to móže, jenož tón, wo kotrymž profeta praji: „Hlaj, twój kral pschińdže k tebi.“ Šaklad a wobkrućenje jeho wumóžerškeho šutkowanja žu jeho mjena: „Prawny a pomocnik“. My wěmy, so je Jěsuž jako prawny na semi žiwy był, kiž njeje žaneho hrěcha činił, tež žo njeje žane jebanje w jeho erče namaćalo. Ale wón je na i ch u hrěchnu winu na žo wšak, je naš i Bohom wujednał. Nětk je Jěsužowy kichiz nam šnamjo hnadny a šmilneje lubošče našeho Boha. Jěsuž je prawny a šhtož wón je, to je wón ša naš, to čže wón ša naš byčž a do wěčnošče ša naš wostacž. Jako pomocnik je Jěsuž i njebiesk pschisćol na semju. Pomoz pschijescž we wšak nusu a žakosći, hrěchi wodawacž, čžežoty polóžecž, roškamane wutrobny šahojecž, jatny wupušćenje předomacž a šwjašany wotwjašanje, ša to je Khrystuž pschisćol. Křakne to mjeno: Pomoznik. Jako tajki pschińdže tež k tebi, kiž tebe wukwobodži se wšednych čžežow, kiž tebe wobčežuja. Tuž kłěšć tutu křaknu powěsč hnadny. Tyžazny žu ju pschimali a žo njebieskemu kralej džakuja, so je jich i hrěcha a winy wukwobodžil, so jich wobškoržuja i njeschodnymi kłěkami, so dawa žo na

nich wuliwacź njebieſkim mózam, ſo ſmiedźa nětko w nowym žiwjenju ſhodźić. Dźakujecie ſo jemu ſa to tež hižo?

To činiſch jenož potom, hdyž ſy i tuteje hnadneje powěſće idobom ſhutne napominanje i ſnutskownemu rosmyšlenju, i poſucze a i wěrje ſłyſchał a jo hiſćće wſchědnje ſłyſchiſch. Jeſuſ, twój njebieſki kral, pſchindže ſe ſwojimi wobſtoržaznymi a wobnowjaznymi mozami hnadn i tebi jenož, hdyž ſo ponižeſch pſched ſwojim njebieſkim kralom, hdyž pſchibrocziſch ſwoju wutrobu w ſprawnej poſucze a w žiwei wěrje jenož jemu. Toho ſo Iſrael ſda. Hdyž Jeſuſ do jutrow ſacžahny na wóſli ſhudn do Jeruſalema, wyſtaču drie čyrjódny ſuda jemu napſcheczo. Ale tole krótkie ſahorjenje wobroczi ſo bórſy do kruteho, hróſbneho: „Kſchižuj, kſchižuj jecho.“ Iſrael ſo we ſwojej myſli njebeſche pſchemenił, njebeſche poſutu činił, njechaſche ſo pſched Jeſuſom ponižeč a ſwojeho hrěcha a błuda ſo wuſnacź. Tak Jeſuſ žane pſchihotowane wutrobn njenamaka a tak njemóžeſche jecho powěſć hnadn žadyn pucź do wutrowow namakač. O ſo by tola pola naſ to hinał było. Jónu Jeſuſ i ſudženju pſchindže, jónu wón ſažo pſchindže w kraſnoſći. Tehdy wiſchitka ſemſka kraſnoſć do procha ſpadnje a tež najproſćjiſche kolena dyrbja ſo poſlato- wacź a najhordſche ſhribjetn dyrbja ſo ſhibowacź a wiſchitke jaſyſki dyrbja poſnacź, ſo Jeſuſ Khrſtuſ tón Knjes je. Potom je i jecho ſćerpliwoſću tón. Budžemy tehdy pſched nim wobſtač? To jenož, hdyž ſmy ſo pſches njeho a jecho hnadn poſny ewangelij i wotwobrocženju wot ſwěta, i ſnutskownemu rosmyšlenju w poſucze a wěrje dali ſhotowacź. O bje- cze jo i wutrobje wiſchitn, kiž ſće w tutnyh dnjach na nje- bieſkeho krala poſaſani, ſo wón nětko hiſćće i wam pſchi- ſtupi w čichej myſli a w ſćerpliwoſći i wutrobnymi pro- ſtwami a i ſhutnymi napominanjami, ſo nětko hiſćće pnta pſches ſłowo, pſches wjeſele a ſrudobu, pſches ſke a dobre dny naſ ſnutskownje wobroczič. O wotamkńće jemu ſchěroko ſwoje wutrobn, ſo by rěta noweho žiwjenja, kiž wutħadźa i njeho, naſ wuczičziła, wumohła, wobnowiła a ſwjecziła. Jenož hdyž w ſebi morimy pſches wiſchědne roſtačće a po- ſutu ſwoje hrěſchne waſchne, jenož hdyž pſchijimamy we wjeſelej wěrje a poſłuchni ſłowu a woli naiſcheho krala mozn jecho hnadn a ſa nim ſhodžimn, jenož hdyž wiſchědnje wojuje- my pſchecziwo ſtym žadoſćam i poſornymi proſtwami, jenož potom Jeſuſ ſawěrnje do naiſcheje wutrobn pſchindže a dawa nam dohycze na naiſchich hrěchach a ſlaboſćach. Sładajmy na ſwojeho krala, kiž chze ſe ſwojimi darami a mozami do naſ ſacžahnyč, poſorjeimn ſo pſched nim, poſnawſchi, ſo ſami ničžo njeſmny a ničžo njeſamóžemy. S nim ſacžehnje tež wěr- na radoſć do naiſchich wutrowow: „Wjeſel ſo jara, ty dżow- ſka Zionſka a wyſtaj.“ Kſchiž na horje Golgatha je jecho ſna- mjo, hnadn poſny ewangelij je jecho bróń, wón woła jenož pſcheczelnje a proſny jenož ſe ſłowami luboſće. Wón ſteji tež w tutnyh dnjach čicheho tndženja pſched tobu, ſkapa ſo do twojeho ſwědomja. O njechamy ſo wjeſelicź a ſwojeho krala a Knjeſa, kiž pſchithadźa tak dobrocziwn i nam, i radoſću witacź?

Bołmonczka je dženſa. Tnżazn dżeczi ſtupja dženſa pſched Knjeſown wołtač w ſhutnej hodžinje, ſlubja wěrje, kotruž ſy něhdy ſmóſſja pſchi jich kſchćenizn ſa nich wuſnali, ſwěrn woſtač a we wěrnej wěrje žiwi byč. Budźa tute dżeczi tutón ſlub ſachowacź a ſo po nim mēc? Maſch ty ſyna abo dżowku, wnuka abo wnucźku, móta abo mótku mjes lubnymi młodymi kſchecziſchjanami, kiž ſtupja dženſa pod Sbóžnikowu ſhorhoj a chzedźa pod nim žiwi byč a i nim čahnyč? O myſlo na nich dyrbi ſo nam ſaſtyſkacź, dženſa wjażn dnyli hdy, hdyž ſwět ſo tak žiwe ma a hrěch a ſpytowanie wiſchudžom na nich

ſaka. Napominacź jich móžeſch, ale to je mało; pſchede wſchěm móžeſch ſa nich proſnyč a ſo modlicź i tomu, kiž i nimi prózn njelutuje, kiž, hdyž jemu ſlub ſkamaja, tola ſwěrn woſtanie a njewotčehnje ſwoju ruku wot nich. Spominaj na ſwoju konfirmaziju. Mny ſmy něhdy tež ſlubili: Jeſu, pſchi tebi chzu woſtač, tebi ſlužicź wobſtajnje. Esapa luboſć Jeſuſowa hiſćće w naiſchich wutrobach? Abó ſmy dawno prěnju lu- boſć wopuſchćili? Ssmny ſwojemu wuſnaczu ſwěrn woſtali abó ſmy ſwojeho Knjeſa ſaprěli? S prawdu ty proſchecze: Haj, wſmi ty rużn mojej a wjedź mje ſam, dóń dſchu rużn twojej ja njepodam. Esam njepocžahnu ženje, niź krocžakſi, hdyž ſwěra twoja čehnje, mje ſobu wſmi. Ale njebechu mjes pucžemi, po kotrychž ſhodžecze, nělotny pucź błuda? Njeſmny ſwojemu Knjeſej wjele prózn činił ſe ſwojim loſkomnſkle- njom, ſe ſwojej roſwólnoſću, ſe ſwojej ſlaboſću? A njeje wón i tobu ſćerpliwoſć mēł bjes tónza a tebi pſchezo ſažo pomhał: Nimaſch ſo jemu dźakowacź, hdyž ſy dženſa hiſćće jecho wucžomnik a ſmēſch ſo jecho wumóženju troſchtowacź? Tuž ſpěwajmy, kaž ſo něhdy ſta na bołmonczku, Sbóžnikſej napſcheczo: „Hoſianna ſynu Dawitowemu! Kſhwaleny budź, kiž pſchindže w mjenje teho Knjeſa! Hoſianna we wyſokoſći! Samjeń.

Na Bołmonczku w ſwiatym poſtnym čaſu.

Słóž: Mój kſchecziſchjano, ſa mnu dži.

Kſchiž ſwój na horu Golgatha

Esny njeſł, naiſch wumóžniko!

Esny martru čerpił naiſche dla,

Ty ſwěrn pomozniko!

Esny i pada wumohł čłowieſtwo,

Kiž Boži raj bē ſhubiło.

Kſchiž i Božim ſwjatym jehnjecžom

Na horje Božej widžu,

S tym najſwěrnſchim woporom;

Eso w duchu i njemu bližu,

Eso dſcha ſrudzi — ſraduje:

Mi wēcne ſbožo Jeſuſ je!

Pod kſchižom dele padnywiſchi

Ja i mojom' Knjeſej hladam,

A i njemu čijiſche ſdychnywiſchi,

Mēc jecho ſebi žadam:

Mój Jeſu, na mnje pohladaj

Mi troſcht, mēr, ſmilnoſć, hnadu daj.

Kiž w ſtrachach, w nuſach ſchituje

Naſ, njech tež ſwēt jo hidži.

Hrěch, ſmjercź, čert, hela pſchěhraje

Pſched kſchižom, hdyž jón widži.

Wot kſchiža móž nam pſchithadźa,

Twar twaricź Božoh' kraleſtwa.

Kſchiž Khrſta dſche wobſboža,

Ze hrěchow winu ſlěka.

Knjes ſmjerczi, čertej móž wiſchu wſa,

So boji ſo, rži, čěka.

Ssmjercź wēcna moricź njemóže,

Šchož w Khrſtuſu ma žiwjenje!

Kſchiž pſchi prawnyh bēdžerjom,

Wiſchē ſwěrnnyh w njeju tróna.

Knjes, dohyczeč, je i bitwow ſchoł

A hlada ſwojoh' tróna.

Pſches kſchiž je wójna dobyta,

Mēr kraje, ludn wobſboža!

J. W.

Konfirmazija a wuŭwjeczenje młodżiny

Dženŭa, Palmarum, je wulŭn waŭnny dŭeń ŭa naŭŭ lud, ŭa kŭŭdu woŭadu, ŭa naŭŭ młodŭinu — ŭnadŭ to tu a tam teŭ hiŭo Judita bŭ. — Konfirmaziŭŭi dŭeń je tuta njedŭela, dŭeń, na kotrymŭ naŭŭi młodŭi ŭŭŭeŭŭienjo ŭo wuŭnawaja ŭami ŭ ŭwojej wŭrje, na kotrymŭ ŭtarŭi, ŭmŭtŭja, pŭŭeŭŭeljo, haj ŭŭla woŭada, ŭhibuja dobroproŭŭo ŭwojej toleni pŭŭed Bohom, ŭo bŭŭmŭ tola wŭŭitŭn ŭaŭŭuli tu ŭhutoŭŭ, kotruŭ tutŭn dŭeń w ŭebi ma. Cŭim bŭle jo ŭaŭŭujemŭ, cŭim bŭle ŭaŭŭujemŭ teŭ wŭŭo to wobŭŭoŭaze a ŭwieŭelaze, ŭŭtoŭ tuta njedŭela we ŭebi ma.

Alle mŭ wŭmŭ, ŭo je ŭiŭ wŭle w kraju, kotŭiŭ wo to nje-rodŭa, abo lŭpje, kotŭiŭ njewŭdŭa, ŭŭto to rŭŭa: we wŭrje, we wŭrje do Boha hiŭ ŭwŭj pucŭ. Bŭŭu-li to ŭaŭŭuli hŭn we ŭwojej wutrobje, njebŭŭu ani ŭami ŭŭli bjes Boha a wŭrŭ pŭŭes ŭiwjenje ani ŭebi ŭwŭrili ŭ tym hrŭŭŭiŭ pŭŭed Bohom, jo dŭŭŭi namŭŭwjeja a nuŭŭja, teŭ hiŭ ŭwoje pucŭe bjes Boha.

Wuŭwjeczenja młodŭiny — Jugendweih: — woni maja. Ewangelŭia Korreŭpodenza piŭŭe wo tym: Tute wuŭwjeczenja młodŭiny, to je runje taŭ nŭŭŭto njerŭŭŭne taŭ to, ŭo ŭwo- bodoŭŭŭŭleni rŭŭŭa wo „ŭrŭŭi ŭwobodoŭŭŭlenŭŭŭ“ — Frei- denkerkirche. Pŭŭetoŭ ŭŭtoŭ wŭ, ŭŭto po prawom ŭrŭŭej — „Kirche“ — rŭŭa, tŭn wŭ, ŭo tuto ŭłowo ŭrŭŭej — „Kirche“ — rŭŭa: „tomu ŭnjeŭej ŭłuŭaze“ — dem Herrn gehŭrig. — To ŭłowo „Freidenkerkirche“ — piŭŭemŭ je hŭndom po nŭmŭŭu, doŭelŭ drje tola hiŭŭŭe ŭanu „ŭerŭŭu ŭwobodoŭŭŭlenju ŭrŭŭej“ nimamŭ — bŭ potajŭim rŭŭaŭo: woŭada ŭwobodoŭŭŭle- nŭŭŭ, kotraŭ tomu ŭnjeŭej ŭłuŭŭa. ŭ to tola po woli a mŭŭli ŭwobodoŭŭŭlenŭŭŭ ŭŭle wŭŭŭe taŭ njeje, a po naŭŭim mŭ- nienju teŭ niŭ. ŭbo tola!? Haj, w jenej mŭŭli tola: Teŭ tucŭi ŭwobodoŭŭŭleni ŭu je wŭŭŭmi ŭwojimi wuhotowanjemŭ a ŭŭŭŭami pod ruŭu toho jeneho wulkeho wŭŭehomŭŭneho Boha, a to tu w cŭaŭnoŭŭi, we wumrŭŭu, we wŭŭnoŭŭi a budŭeja pŭŭed tutym Bohom ŭwoje ŭŭiŭŭowanje cŭiniŭŭ dŭrbjeŭŭ.

Ŗŭtoŭ paŭ je nŭŭŭ piŭŭi ŭiŭ wuŭwjeczenjach to najbŭle njerŭŭŭne, to je to, ŭo tute dŭŭŭi, kotreŭ ŭo na wuŭwjec- zenje piŭŭihotuja, ŭebi ŭmŭtrow — Taufpaten — pŭŭepro- ŭŭuja, kotŭiŭ ŭu tola nŭŭŭŭ je ŭwojim „haj“ pŭŭilubili, po ŭwojich moŭach ŭo je ŭtarŭimaj wo to ŭtaracŭ, ŭo ŭo wu- ŭŭŭŭene dŭŭŭo w ŭŭŭŭŭianŭŭej wŭrje wotŭehnje a ŭo ŭo jemu ŭohnowanje ŭŭŭŭenizŭ ŭaŭhowa. Po prawom njedŭr- bjeŭi tola ŭmŭtŭja na tuto wuŭwjeczenje mŭŭŭa dozŭŭa dŭiwacŭ, pŭŭetoŭ tuto je tola runje to powrŭŭenje a ŭanjenjanje toho nadawŭa, kotryŭ ŭu woni ras wot ŭtarŭeju doŭŭali, jaŭo buŭu jaŭo ŭmŭtŭja pŭŭeproŭŭeni. ŭ teŭ: hŭn bŭŭu cŭi, ŭiŭ ŭu ŭa „wuŭwjeczenje młodŭiny“, ŭonŭŭwetni bŭli, to rŭŭa ŭwoje ŭwobodoŭŭŭlene mŭŭliŭŭi hacŭ do ŭŭnŭa mŭŭlili, njebŭŭu woni ani na to piŭŭiŭŭli, ŭmŭtrow, ŭŭŭŭŭianŭŭiŭŭ ŭmŭtrow na wuŭwjeczenje pŭŭeproŭŭowacŭ, to teŭ hiŭo toho- dla, doŭelŭ ŭu tola ŭŭŭŭŭianŭŭŭ ŭmŭtŭja ŭ teje wŭrŭ, kotruŭ woni ŭaŭŭiŭaja, pŭŭeŭŭiwo kotreŭŭ woni wojuja.

ŭ piŭŭi tutej wŭrje a w tutej wŭrje, kotraŭ je to ŭiwe, wŭrne ŭjednoczenje a hromadubŭŭe ŭ Bohom pŭŭes Jeŭuŭa ŭhrŭŭtuŭa, woŭtanjemŭ paŭ runje mŭ — wŭ lube pacŭŭŭŭe dŭŭŭi a mŭ ŭtari a ŭtarŭi —, doŭelŭ wŭmŭ, ŭo niŭdŭe druŭdŭe njeje ŭbŭŭnoŭŭ a tuŭ teŭ niŭdŭe druŭdŭe wŭrne, trajaze, wo- prawdŭe ŭpoŭojaze ŭboŭo hacŭ piŭŭi Jeŭuŭu ŭhrŭŭtuŭu, naŭŭim ŭnjeju a Ŗbŭŭniŭu, pŭŭes kotrehoŭ mŭ ŭmŭ Boŭe dŭŭŭi, dŭŭŭi toho Boha, w kotrehoŭ moŭn wŭŭitŭo je wot wŭŭnoŭŭe hacŭ do wŭŭnoŭŭe! Haj:

Nŭŭŭ ŭnowa, lubŭ Boŭo, tebi
Ja cŭŭŭo, duŭŭu podacŭ ŭŭu.
Ŗwjeŭŭ moju wutrobu ŭam ŭebi
ŭ daŭ, jo ŭwŭrŭn woŭtanu.
Njeŭ ŭjewi kŭŭda krjepŭa krwŭ,
Ŗo ŭm cŭi, ŭnjeŭe, poŭłuŭŭmŭ!

Pacŭŭŭŭe dŭŭŭo.

ŭ wŭŭŭ, ŭŭto Twoje mjeno praji, taŭ kraŭne Twoje mjeno: pacŭŭŭŭe dŭŭŭo!

Pacŭŭŭŭe ŭpŭwacŭ dŭrbjeŭŭe donawuŭŭŭŭ, a pacŭŭŭŭe ŭpŭwacŭ dŭrbjeŭŭe wobŭŭainje a pacŭŭŭŭe ŭpŭwacŭ dŭrbjeŭŭ nŭŭŭ njeŭiŭŭŭawajŭ.

Pacŭŭŭŭe dŭŭŭo, to praji nam wŭŭŭm, ŭo dŭrbjachmŭ mŭ dorŭŭŭenŭ jo ŭ pacŭŭŭŭemŭ pŭŭewodŭŭŭŭ, ŭo dŭrbjachmŭ dobroproŭŭenje cŭiniŭŭ a ŭo dŭrbimŭ ŭ nim nŭŭŭ duŭn wot jehŭ konfirmazije bŭŭŭ wobŭŭŭenŭ a wobŭwjerdŭenŭ we ŭwo- jej wŭrje taŭ, ŭo hinaŭ noŭŭemŭ a njemŭŭemŭ, hacŭ ŭ nimi ŭpŭwacŭ pacŭŭŭŭe: raŭŭŭe pacŭŭŭŭe, wjeŭŭorne pacŭŭŭŭe, bli- dome pacŭŭŭŭe, hacŭ ŭ nim ŭ Bohom rŭŭŭŭŭ taŭ lube dŭŭŭo ŭ lubym nanom.

Taŭ budŭemŭ ŭ pacŭŭŭŭimi dŭŭŭŭimi cŭi, ŭiŭ ŭjedŭa a ŭiŭ ŭamŭŭeja ŭwŭrŭn woŭtacŭ hacŭ do ŭmjerŭe, a doŭtanu ŭronu ŭiwjenja.

W ŭwojatym pŭŭŭnym cŭaŭu.

Pomoz ŭa duchownu ŭlepoŭŭ.

Ŗłŭŭ: Zion jara ŭŭŭŭŭe proŭn.

Pŭjŭŭe, ŭlepi, pŭjŭŭe rucŭe,

Ŗwŭŭŭo ŭwŭŭa nimo dŭe.

Wopuŭŭŭe te hrŭŭŭne pucŭe,

Ŗo wŭ ŭaŭo widŭicŭe.

O, njeŭ wŭŭitŭn woŭaju:

Jeŭu, ŭmil ŭo nade mnu!

W kŭŭdeŭ jehŭ ŭwŭŭŭej prufŭ

Pomoz je we waŭŭej nuŭn.

O tuŭ ŭŭwatŭe dŭimŭ ŭ njemu

Ŗ roŭŭacŭom a we wŭrje,

Wuŭŭorŭmŭ wŭŭu nuŭu jemu,

Wuŭhadŭazu ŭ cŭŭmnoŭŭe.

ŭnjeŭ nam wocŭi wotewri,

Cŭŭmnu duŭŭu roŭŭwŭŭŭi.

Wumŭŭe naŭ ŭ hrŭŭow pada,

Ŗo nam ŭŭhadŭa Boŭa hŭnada.

Ŗŭtoŭ dŭe ŭ njemu, wobŭŭoŭuje

Duŭŭu ŭ jehŭ ŭaŭŭuŭbu,

Ŗo ŭo Boŭe dŭŭŭo cŭuje

W ŭwojim lubym Ŗbŭŭniŭu,

Pod kotrymŭ wŭn ŭiwn je

W draŭŭe jehŭ prawdoŭŭe.

Taŭ jo w nowym ŭwŭŭŭe ŭhodŭi,

Wŭrŭ cŭerŭŭe płodŭ ŭłodŭi.

Mi teŭ, Jeŭu, ŭaŭoj hŭadnje

Moju ŭlepoŭŭŭ, ŭhudoŭu!

ŭŭ, ja proŭŭeŭ, cŭaŭam ŭadnje,

Ŗsam ŭej pomŭacŭ njemŭŭu —

Ŗpoŭŭŭ, ŭo ŭ ŭŭiŭa twojeho

Doŭtanje mi pomoz ŭo,

Ŗo mohŭ w twojim ŭwŭŭŭe ŭhodŭicŭ,

Ŗeno ŭ tebi duŭŭu wŭdŭicŭ! R. A. Fiedler.

Saſonamafany paradis.

(Poſtracžowanie.)

Tak ji pſchi tym dny częſtaſu, kaſ nękomu pęſne ſony częſtaju. Zeje ſhuduſſke wobliczo bu ſaſo kulojſte; na liczkomaj ſaſczęwachu rōżiczi.

Alle niczo ſo tak njeminje kaſ kwiſt khlęba w ruſny kłódneho a pęſne dny człowſkeho žiwjenja. Wędma ſny tndżeń ſapoczał, je tu hižo ſobota, a ty to ani njepytnejſch. Tak pſchińdže ſeptember. Węczo bę i auguſtom pſchelecziſo? w kęſkach poczinachu ſrawicž czorne maleny a pſchiroda woblekajſche ſo ſwoju najpęſniſchu draſtu. Kōždy brucžk, kōžde ſwęriatko, wiſchitko khwataſche ſebi ſnoſnycz zyrobu ſa ſymu. Tež ludžo wožachu žito dom; i broſnjow bę ſknyſhecž klepot zypow a bruncženje maſchinow. W męſtach a na wſach wotewrichu ſo durje ſchulow, ſo bnychu tam ſacžahnycz mōhli pſchichodni wucženi.

Tež Hladifež Ondriſchko bęžeſche kōžde ranje do 8 hodž. do 3. ſteje ſchule. Kaſ pęſnje pſchiſtejeſche jemu woblecženje, kotrež bę knjeni hajnikowa jemu i woblecženja ſwojeho hōlza ſhotowiſa. Wono bę i kōžoweho maſcheſtra, kotrnyž tež najhōrſchi raps njemohł roſtorhacž; mōžeſche jemu jenož wurōſcz. Wot ſtraſnikoweje bę doſtał czrije; Sabotež czeta bę hōlzej kulojny klobucžk kupiſa ſa to, ſo bę jej na žnjach hōlcžka hladał. Džęd trjebaſche tuž jenož wobſtaracz czitanu a druhe węžki, kotrež ſu nuſne pſchi ſpocžatku, częrpacz mudroſcz.

Hōlž khlodžeſche rad do ſchule. Męjachu tam noweho knjeſa wuczerja. Tutōn bę młodny a wjekeſny a wjedžeſche džęczy, kaſ ſebi to nowe waſchnje roſwucžowanja žada, do pſchirodny won a roſwucžowaſche je tam. Rad ſebi tež młodny knjes wuczer i džęczimi ſahra; wōn džę njebę hiſchče ſabnył, kaſ bęſche to byſo, jaſo wōn njebę hiſchče tajſi mudry kaſ džęnka a bę męł we hłowje ſame kłupoſczę, tak ſo bę dnyrbjał domach kſnyſhecž bōrny wot maczerje, bōrny wot wowki: „Ty ſny czertowſki hōlž! Sčto tež to i tebe ras budže!“

Sawęſczę, ſchtož ſa džęczaze lęta njeſkluſcheſche do tnyh jara porjadnyh džęczy, kotrež mōžeſch ſwobraſowacz i tym wuprajenjom: „Daj mi, knježe, ſedžęcz, hđžež chzeſch, jeno ſo czicho ſedžu“, tōn ma tež žiwe ſlębro w žiſach a niž krej. Knjes wuczer Biel męjeſche tuto ſroſumjenje a tuž bę to tak, ſo džęczy, woſebje hōlžny, ſa nim bęhachu kaſ woſny ſa njedom džeja.

„Naſch knjes wuczer, to je nęſchto! Tajſeho nihdže wjaſny nimaju!“ khwalachu wone.

ſluſchka bę pſchi ſpocžatku Ondriſchka do ſchule pſchewodžała, ale jaſo ſo jej tam roſwōlni hōlžny kmejachu, częfny ſo hanibujō. Tuž czakaſche nętk radſcho na bratſka pſchi rōžku, žyle ſbožowna, doſelž bę jej džęd prajik: „Sčto dnyrbjał ja to ſam czinicž, hđny by ty tež woteſchka! Mi by ſo ſnyſkało!“

Alle ach! Eſlōnzo njeſwęczi džęn wote dnja; pſchińdu tež deſchče. Tak pſchińdže tež do hętki pſchi ręcžny nęſchto njewocžafane.

Džęd chznyſche ras rano ſtanycz, ſo by ſchoł częſbli pomhacz, kaſ bę to hižo tndżeń dołho czinił, — ale wōn njemōžeſche ſo ſbęhnycz. Boloſczę bęchu jemu do kſchiza ſajęke a njechachu won. Ani hibnycz ſo njemōžeſche. A to tež hiſchče runje tehdy, jaſo tež Eſuchež czeta hižo tndżeń ležeſche, doſelž ju kaſchel torhaſche; wona bę ſo pſchi płōkanju naſymniſa.

(Poſtracžowanie.)

Žyrſej a ſtat.

Wōlby. Hđny tak pſchi radiu ſedžisſch a poſłuchaſch hacž do kłuboweje noſny, kaſ licžny wōlby 13. męrza roſtu do ſto-tyſazow a do milijonow a kaſ wuſnytki w rynyach tnyh 5 kandidatow ſa męſtno nęmſkeho preſidentny bywaja bōle a bōle hinaſche, hacž je to, njech tež hižo jara wiſchelafe, ſknyſcheſche a czitaſche w poſlednich dnjach, naſtawaja czi wiſchelafe męſlicžki. Wiſchede wiſchēm ta jena: Njejednota a roſtora we ludu je ſebi kaſ tak huſto hižo ſwęriſa ſawinowacz i tym, ſo lud i 2. wōlbje ſnuſowa, hōbrſte wudawki, kotrež po milijonach licža, a to w cžaſu, w kotrymž wiſcho woła lutowacz, w kotrymž wiſcho jenotliweho, lud, ſtat nuſuje, wiſchę wudawki wobmjeſowacz a niczo wudacz, ſchtož njeje nuſne. Tuta 2. wōlba njebę nuſna. Kaſku winu kopja to czi na ſo, kiž ſu to ſawinowali! — A hđny by to jenož tole byſo! Hōrje hiſchče je! Wjele, wjele czeſſche je to, ſchtož ſu i roſtoru a i njejednotu ſwaleſi ſnutſtownych czežow na lud. Wiſchetož pſchętracz dnyrbjecž po tutej pręnej wōlbje nętk hiſchče ſnowa 4 njedžeke wōlbneho pſchihotowania, t. r. wōlbneho ropota a ſchczuwania, to budže czeſke, czeſke nętkle, hđny ſu wiſchę moſny, a niž najmjenje ſnutſtowne moſny, pſchenapinane. Kaſ wjele wjetſchu kopizu winow naſopichu i tutym ſnutſtownym ſchłodowanjom czi, kiž to ſawinowachu! — Kaſ hlada to i tnyh licžbow hōbrſkich, i tnyh milijonow licžba 168 452 na tebe, na lud! Tak wjele pobrachowaſche, a preſidenta bę wuſwolenny a wiſchę te wulke ſwonkowne wudawki a wiſchę te wjele wjetſche ſnutſtowne wudawki njebęchu trębne. Tuta licžba, kiž bu w noſny hižo mjenowana, je tohodla tak mała, ſo by czim jaſniſcho dopokaſała, kaſ wulka ta wina, na kotrež maja tež czi ſwōj džęł, kotſiž njeſu ſchli wolicž, a tnyh je jich runje we kſyſkich wſach tej doſcz. Hđny i kraja ſknyſchimy wo 88, 90 prož., haj ſamo, hđny ſo njemnylimy, 96 prož., dnyrbimy tu we Lužicy wiſchelaſo wonęmicž, hđny ſu tu 75, 73, 72 prož. Dwojaſu winowatoſcz ma kōždy a wobkłowa kōždy pſchi tutej naleſnoſcz: dobroproſchenje czinicž ſa lud, kraj, wjednikow wōlby a wolicž!

Wiſchelafe i bliſta a ſaloſa.

Sa paczerſke džęczy kupujęczę nętkle małe a wulke dary a tež i jutram ſebi wobſtaraczę mjeſſche dary, ſwjekeſlicž ſwoje džęczy. Njeſabudžęczę pſchi tym na ſerbſke knihi a kniſki. W Esmolerjež knihaſni doſtanjęczę wiſcho, na pſchiklad tež rjane „Kwętki“. A hđny pytarčę dar ſa nęmſke džęczy, ſnadž ſa mōtki, doſtanjęczę tež w Esmolerjež knihaſni wiſcho pſchihōdne. So tam pſchede wiſchēm namaſaczę tōn woſebity dar, kotrnyž ſo nętkole w dojutrownym cžaſu kupuje, ſpęwarſke, njetrjebamy haſle prajicž, a to woboje, ſerbſke a nęmſke. So je nętko druhi wudawſk ſerbſkich ſpęwarſkich hotowny a pęſnje ſwjaſany a ſa tuni pejnjes doſtacz, ſmny hižo huſczischo naſpomnili; ſo je tutōn wudawſk je ſwojim ſaczanſkim piſmom woſebje ſa naſchu młodžinu pſchihōdny, njetrjebamy haſle prajicž. — Tež druhich pſchihōdnyh darow macže tam doſcz na wubjerſk, kaſ rjane „palene ſchpruchi“ na ſczęnu.

Wiſtowanie. J. H. H. w Drj.: Wulki džak. Sa Žudita bę pſchepoſdže. Tuž džęnka. Tež ſa wiſchę poſnytki i Drježdžan kaſ i Nęmzow hewał ſmny džakowni. — J. W.: Doſtach a ſo jara džakuju. Redaktor. — R. w M. ſa Jutry. — R. w B. ſa Quafim. — B. w B. ſa Miſ. Dom.